

Nulladik elégia

mellettem fekszik
az ágy az üres
temető ha te ahol és amikor
vagy
elhiszem abban a pillanatban
ott ahol és amikor
vagyok
mellettem fekszik
a tény
a vázlat a mindennapokra hogy
mit hova és hogyan a vizes-
poharat ide a tányért oda és
csak könnyedén az evőeszközökkel
figyelmeztetsz
a lépcsőn nagyon lassan
hiszen meredek
szörnyen meredek sziklás
havas lépcsők
és a könyv a fantázia
mellettem az ágyban
fekszik az elképzelt
hiteltelenség bizonyítéka
és te amint félig nyitva
a szád égő neon
és hidd el én belezokogok ahogy
a fény megtörik
fáradt ajkaidon

*

elmondod, hogy a város
hidegebb, mint hittem
volna, és hogy öltözzek
ehhez a kora tavaszi remegéshez,
a fákon alig zöldülnek
a levelek, a levelek, rájuk várok,
ösztönösen, egyedül. szólsz,
én majd hazudok neked valamit,
tudod, ha őszintén
bevallom, hazudok neked kapásból,
hogy a levelek, a levelek,
a fákon és nálam, amit nem tőled
várok, abban a pillanatban,
hogy megígéred,
tudod, én félreértem,
a levelek a fákon és a saját leveleim,
végül feltör belőlem,
tudod, úgyis csak neked
mondom el, hogy egyetlen levelet
sem kapok tőled,
de mindegyiket tőled várom.

*

mellettem az ágy,
hallod, a fekete, a temető,
ennek része vagy,
azzá tettelek, amikor
először, tudod,
a kéményekből felkúszik a füst
egészen a holdig,
ahol az árnyékok és ahol
a túlontúl tiszta
elképzelhetetlenül
bántóan
üdítően
bűnösen
piszkosul
tiszta hold beszél, és
azt mondja, nyugodj
meg, hogy ezt mind nem te

képzeled,
a nő hiány és a hiány nő,
hidd el, férfi vagy,
hidd el,
félíg hold vagy,
csak félíg,
telihold nem lehetsz,
az arcod még nem elég komor és
a hangod nem túl mély, tudod,
mondja a hold,
az egész személyed
nekem még túlon túl,
ne haragudj,
túlságosan gyermekes.

*

és a hang,
a szóródó törmelék,
a hullám áramlik és
az örület izzó parázsként
tör feléd, ez a szűrés,
ha a képesség elhal, a
fekete illat és a fekete
irtózás, tudod,
ennek régóta híve vagyok,
vegyél egy darab földet,
morzsold szét,
ezt magamnak mondom
magamban beszélve,
vegyél egy irtózatos ölnyi
fát, rakd meg a tüzet,
mire vársz. amire nem vársz,
most mit akarsz, miattad,
miattam, vagyis mindkettőnk miatt
történt, ami nem is történt meg,
a tejút szikár, fehér és
őrjítően távoli,
ha hasonlatot keresnék,
erre mondanám, hogy ez
az, ami a legszebb volna, de

valóban nem történt meg,
persze a képzelődés, a csillagjárás
csak ráerősít a folyamatra.

*

és az utolsó, ez
az utolsó tényleg – ne haragudj,
kérek –, csak rögzítem,
mellettem az ágy és mellettem
a temető fekete márványként
lebeg, tudod, erre rákaptam,
a temető, a holtak
lebegnek, én nem vagyok halott.
te sem vagy az, de ez a kép,
hiszed vagy sem, nekem
rendkívül vonzó, szóval a temető,
ha villan egyet az égbolt egy nyári
éjszakán, felold bennem egy
nagy adag elképzelést, téves hitet,
nevezzem, ahogy tetszik, a nyugalmat
a lélek talán nem is érdemli meg.